

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Κυριακήν, 16^{ην}/29^{ην} Νοεμβρίου 2020, ἐωρτάσθη ἡ ἐορτή τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φιλουμένου τοῦ Ἀγιοταφίτου ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου εἰς τό ἐν Σαμαρείᾳ Νεαπόλει – Νάμπλους προσκύνημα τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ.

Κατά τήν ἐορτήν ταύτην ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ὁμοῦ μετά τῆς μνήμης τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου ἐπιτελεῖ καί τήν μνήμην τοῦ ἁγίου Φιλουμένου τοῦ Ἀγιοταφίτου, ἀναμνησκόμενη ὅτι ὁ ἅγιος Φιλούμενος ἐκ Κύπρου καταγόμενος καί διακονῶν ὡς Ἀγιοταφίτης εἰς ἄλλα προσκυνήματα καί εἰς τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, ἐτελειώθη μαρτυρικῶς τόν Νοέμβριον τοῦ 1979 παρά τό Φρέαρ ὑπὸ ἀνοσίου χειρός, ἀγιοκατετάχθη δέ ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων τό 2009, (Συνεδρία Ν΄/ 11-9-2009).

Τῆς ἐορτῆς ἐπὶ τῇ μνήμῃ ταύτῃ προεξήρξε τήν πρῶϊαν τῆς Κυριακῆς ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὡς τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Νεκταρίου Γέροντος Καμαράση, Ἰγνατίου ἡγουμένου τῆς Μπετζάλλας καί Χρυσοστόμου ἡγουμένου τοῦ Ἀββᾶ Γερασίμου, Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου Εὐλογίου, ψαλλόντων τῶν ψαλτῶν τῶν ὁμόρων τῷ Φρέατι Ἀραβοφώνων Κοινοτήτων, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα καί λαοῦ ἐκ τῶν περίξ κωμῶν, οὐχί δέ καί προσκυνητῶν πολλῶν ὡς ἐκ τοῦ covid – 19.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Ἐξαπόστειλον τό φῶς σου καί τήν ἀλήθειάν σου· αὐτά μέ ὠδήγησαν καί ἡγαγόν με εἰς ὅρος ἁγίόν σου καί εἰς τὰ σκηνώματά σου», (Ψαλμ. 42,3),· ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς χριστιανοί,

Τό ὑπέρ τοῦ φωτός καί τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, μαρτύριον τοῦ ἁγίου νεοϊερομάρτυρος Φιλουμένου τοῦ Ἀγιοταφίτου, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ τόπῳ τοῦ μαρτυρικοῦ τούτου αἵματος, δηλονότι ἐν τῷ ἀγιογραφικῷ προσκυνήματι τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ, ἀλλά καί τῇ πηγῇ τοῦ φυσικοῦ τε καί πνευματικοῦ ὕδατος τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν μνήμην καί ἀξιωθῶμεν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Τόν ὑπέρ τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου τήν ψυχὴν αὐτοῦ θέντα, Χριστόν τόν Παντοκράτορα ποθῶν, ὁ ἱερομάρτυς Φιλούμενος προσῆλθεν εἰς τήν ἁγίαν πόλιν Ἱερουσαλὴμ ἐκ τῆς γενετείρας πατρίδος αὐτοῦ Κύπρου, ἀκούων εἰς τήν δέησιν τοῦ Προφήτου

Δαυΐδ: «Ἐξαπόστειλον τό φῶς σου καί τήν ἀλήθειαν σου ἅτινα ὁδηγήσει μοι καί ἄξει με εἰς ὄρος τό ἅγιόν Σου καί εἰς τά σκηνώματά Σου» (Ψαλμ. 42,3).

Ἡ ἐν τῷ Τάγματι τῆς Γεραρᾶς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος ἔνταξις τοῦ Πατρός ἡμῶν Φιλουμένου, κατέστησεν αὐτόν πιστόν φίλον καί ἑνθερμον ζηλωτήν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ἡ διακονία του, τόσον εἰς τά ἱερά προσκυνήματα, ὅσον καί εἰς τάς Κοινότητας τοῦ εὐλαβοῦς καί Χριστεπωνύμου ποιμνίου τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, διεκρίνετο διά τόν θεῖον φόβον αὐτοῦ, ἀλλά καί διά τόν θεῖον ζῆλον τῆς διαφυλάξεως τῆς ὑγιαινούσης πίστεως καί τῆς ἀνοθεύτου ἀποστολικῆς παραδόσεως ἀκολουθῶν πιστῶς τάς ἐπιταγάς τοῦ θεοῦ Παύλου πρὸς τόν μαθητήν αὐτοῦ Τιμόθεον λέγοντα: «Ἦ Τιμόθεε, τήν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τάς βεβήλους κενοφωνίας καί ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἣν τινες ἐπαγγελλόμενοι περί τήν πίστιν ἡστόχησαν», (Α΄ Τιμ. 6,20), καί «ὑποτύπωσιν ἔχε ὑγιαινόντων λόγων, ὧν παρ' ἐμοῦ ἤκουσας, ἐν πίστει καί ἀγάπῃ τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τήν καλήν παρακαταθήκην φύλαξον διά Πνεύματος Ἁγίου τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν ἡμῖν», (Β΄ Τιμ. 1,13-14).

Ὁ ἅγιος Πατήρ ἡμῶν Φιλούμενος οὐδέποτε ἐπαύσατο, κατὰ τήν ποιμαντικήν αὐτοῦ διακονίαν, ποιεῖν καί διδάσκειν, πρὸς πνευματικήν οἰκοδομήν τῶν τέκνων τοῦ ποιμνίου τῆς Ἐκκλησίας, τόν σωτηριῶδη λόγον τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἐφαρμόζων οὕτω τόν Κυριακόν λόγον: «Ὅς δ' ἂν ποιήσῃ καί διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν», (Ματθ. 5,19).

Τοῦτο ἐξάλλου, δηλονότι τό ὑπέρ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ κήρυγμα προὔκάλεσε τό μῖσος καί τήν ὀργήν τῶν ἀποκτεινάντων αὐτόν, ἐν ὥρᾳ τῆς ἀκολουθείας τοῦ Ἑσπερινοῦ ἐντός τοῦ Παρεκκλησίου τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ, ἔνθα σῶζονται μέχρι τῆς σήμερον τά σημάδια, τά ὅποια καταγγέλλουν τόν σκληρόν καί μαρτυρικόν αὐτοῦ θάνατον.

Ὁ μαρτυρικός ἐν Χριστῷ θάνατος τοῦ Ἁγίου Φιλουμένου ἦτο κατ' οὐσίαν θάνατος τῆς ὁμολογίας τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, ἐνώπιον τῶν ἀρνούμενων αὐτόν, τουτέστιν τόν Ἰησοῦν Χριστόν τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ καί Μεσσίαν τοῦ κόσμου, «ὃν ὁ Θεός ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν» (Ρωμ. 10,9). Διό καί τό πνεῦμα τοῦ δικαίου καί ἐν πίστει τετελειωμένου Φιλουμένου κατετέθη ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ὁμολογητῶν τῶν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν ἀναπαυομένων. «Ὅς ἂν ὁμολογήσῃ, ὅτι Ἰησοῦς ἐστίν ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεός, ὁ Θεός ἐν αὐτῷ μένει καί αὐτός ἐν τῷ Θεῷ», (Α΄ Ἰωαν. 4,15) κηρύττει ὁ Ἁγ. Ἰωάννης ὁ Θεολόγος.

Ὅτι ὧντως ὁ δίκαιος Φιλούμενος ἀνεδείχθη ὁμολογητής τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ, καταδείκνυται ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι τό μαρτύριον αὐτοῦ ἔλαβε χώραν καθ' ὃν καιρόν οὗτος ἔψαλλε μετὰ παρρησίας ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ τόν Δαυΐτικόν ψαλμόν: «ἐπὶ τῷ Θεῷ αἰνέσω ρῆμα, ἐπὶ τῷ Κυρίῳ αἰνέσω λόγον. Ἐπὶ τῷ Θεῷ ἤλπισα, οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος» (Ψαλμ. 55, 10-11).

Ἡ πίστις ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, βασίζεται ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τήν ἀψευδῆ μαρτυρίαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καί Θεολόγου, καθ' ἣν «ὁ Χριστός ἐστίν ὁ μάρτυς ὁ πιστός, ὁ πρωτότοκος τῶν νεκρῶν καί ὁ ἄρχων τῶν βασιλέων τῆς γῆς. Τῷ ἀγαπῶντι ἡμᾶς καί λούσαντι ἡμᾶς ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι Αὐτοῦ, καί ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλείαν, ἱερεῖς τῷ Θεῷ καί Πατρί Αὐτοῦ, Αὐτῷ ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων», (Ἀποκ. Ἰωαν. Α΄, 5-6).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τῆς θείας ἀγάπης, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ καί τήν αἰτίαν τῆς ἡμετέρας σωτηρίας, τουτέστιν τῆς ἀπελευθερώσεως ἡμῶν ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας, δηλαδή τῆς ἀπιστίας εἰς τόν Ἰησοῦν Χριστόν, διδάσκοντα καί λέγοντα: «Ἐγώ τήν ἀλήθειαν λέγω ὑμῖν... ἐάν γάρ ἐγώ μή ἀπέλθω, ὁ Παράκλητος, [τό Ἅγιον Πνεῦμα] οὐκ ἐλεύσεται πρός ὑμᾶς... Ἐκεῖνος ἐλέγξει τόν κόσμον περί ἁμαρτίας καί περί δικαιοσύνης καί περί κρίσεως· περί ἁμαρτίας μέν, ὅτι οὐ πιστεύουσιν εἰς ἐμέ, περί δικαιοσύνης δέ ὅτι πρὸς τόν Πατέρα μου ὑπάγω οὐκέτι θεωρεῖτε με· περί δέ κρίσεως, ὅτι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου κέκριται», (Ἰωάν. 16,7-11).

Εἰς τό ἐρώτημα ἡμῶν «ποῖος εἶναι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου», ἀπαντᾷ ὁ θεῖος Παῦλος, ἀπευθυνόμενος πρός τούς θεσσαλονικεῖς λέγων: «Μή τις ἡμᾶς ἐξαπατήσῃ κατὰ μηδένα τρόπον· ὅτι ἐάν μή ἔλθῃ ἡ ἀποστασία πρῶτον καί ἀποκαλυφθῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ὁ ἀντικείμενος καί ὑπεραιρόμενος ἐπὶ πάντα λεγόμενον θεόν ἢ σέβασμα, ὥστε αὐτόν εἰς τόν ναόν του θεοῦ ὡς θεόν καθίσαι, ἀποδεικνύντα ἑαυτόν ὅτι ἐστὶ θεός», (Β΄ Θεσ. 2,3-4).

Ἀπὸ τόν ἄρχοντα τοῦ κόσμου τούτου ἔσωσεν ἡμᾶς ὁ ἀγαπῶν ἡμᾶς Χριστός, διὰ τοῦ τιμίου μαρτυρικοῦ καί ἀπολυτρωτικοῦ αἵματος Αὐτοῦ κατὰ τήν μαρτυρίαν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου: «Τῷ ἀγαπῶντι ἡμᾶς καί λούσαντι ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν τήν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ, καί ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλείαν, ἱερεῖς τῷ θεῷ καί Πατρί Αὐτοῦ, (Ἀποκάλ. Ἰωάν. Α, 5-6). Τῆς βασιλείας ταύτης τοῦ θεοῦ κοινωνός καί μέτοχος ἐγένετο καί ὁ ἱερεὺς τοῦ θεοῦ Πατήρ ἡμῶν φιλούμενος διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ. «Μαρτύρων γάρ θάνατος πιστῶν ἐστὶ παράκλησις, Ἐκκλησιῶν παρρησία, Χριστιανισμοῦ σύστασις, θανάτου κατάλυσις, ἀναστάσεως ἀπόδειξις, δαιμόνων γέλως, διαβόλου κατηγορία, φιλοσοφίας διδασκαλία... καί πάντων τῶν ἀγαθῶν ρίζα», λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος.

Ἡμεῖς δέ οἱ τιμῶντες τόν ἱερομάρτυρα φιλούμενον, τόν παρρησίαν ἔχοντα παρὰ Χριστῷ τῷ θεῷ ἡμῶν, παρακαλέσωμεν αὐτόν, ἵνα μετὰ τῆς ὑπερευλογημένης θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας καί πάντων τῶν συμμαρτύρων ἁγίων, ἰκετεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν καί ὑπὲρ διαφυλάξεως τοῦ σύμπαντος κόσμου ἐκ τῆς λοιμώδους νόσου τοῦ covid 19, Ἀμήν. Ἔτη πολλά καί εὐλογημένον τό στάδιον τῆς νηστείας τῶν Χριστουγέννων».

Μετὰ τήν θείαν Λειτουργίαν, ὁ ἡγούμενος καί κτίτωρ τοῦ καλλιπρεποῦς ναοῦ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος ἐπὶ τοῦ Φρέατος Ἀρχιμανδρίτης Ἰουστίνος παρέθεσε νηστήσιμον τράπεζαν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας